

Помаранчева революція

1. Громадянські передумови революції

Політичне життя будь-якого успішного європейського суспільства розвивається навколо змагання двох вирішальних сил: громадянського суспільства й держави. Держава захищає національні, загальносуспільні інтереси, а громадянське суспільство — інтереси окремої людини, родини, самоврядної громади, не дозволяючи чиновництву зловживати владою.

У 1991 р. українці відновили державу, а громадянське суспільство вони мали збудувати самі. Тобто мусили створити суспільство незалежних громадян, які не тільки усвідомлюють свої права й обов'язки, а й здатні боротися за них, стати творцями політики власної держави, її відповідальними громадянами. Разом зі свідомими й активними особистостями на таку поведінку здатна верства дрібних і середніх власників — т. зв. середній клас, — питома частка яких у демократичних країнах становить 60-80 %. Міцне громадянське суспільство ніколи не збудують наймані працівники, залежні від державного чиновництва та підприємців.

В Україні під тиском економічної політики олігархів середній клас — соціально-економічна основа громадянського суспільства — щойно зародившись, почав занепадати. Нерозвинутість середнього класу частково компенсувалася громадянською позицією найкращої частини інтелігенції, селянства та робітництва, студентської молоді, національно-патріотичних сил, громадських організацій та ін.

Так непомітно для олігархів у незалежній Україні формувалося громадянське суспільство, спроможне виступити проти олігархічних сил і корумпованого чиновництва на захист національних інтересів і загальнолюдських прав.

Революційність подій 2004 р. визначається появою такої складової демократичного політичного життя, як громадянське суспільство, яке після його знищення сталінським режимом уперше відкрито виступило на захист своїх і національних інтересів і продемонструвало, що держава (державне чиновництво) і її політика лише похідні від потреб та інтересів громадянського суспільства.

Помаранчева революція — акти масової громадянської непокори, які виявили силу українського громадянського суспільства, його здатність захистити національні інтереси та загальнолюдські цінності від зловживань олігархату, корумпованого чиновництва. Організована й проведена прихильниками В. Ющенка, основного кандидата від опозиції на президентських виборах, 22 листопада — 27 грудня 2004 р.

2. Президентські вибори 2004 р.

Приводом до розгортання Помаранчевої революції стали президентські вибори восени 2004 р. Помаранчева революція характеризувалася масовими протестами, мітингами, пікетами й іншими актами масової громадянської непокорі проти фальсифікації виборів, переходом на сторону опозиції багатьох органів місцевого самоврядування в центральних і західних областях, частини державної бюрократії, дипломатичного корпусу й навіть силових органів. Міліція не виявила готовності до репресивних дій. Керівництво СБУ виступило проти незаконного застосування сили до опозиції та фактично відмовилося «служити» президентові.

Непокору виявила гідна частина четвертої влади. Журналісти публічно засуджували владу за цензуру, т. зв. «темники», адміністративний тиск на ЗМІ.

Нарешті у судах революцію стали підтримувати «помаранчеві» юристи, які домоглися відповідних рішень у Верховному Суді України.

Передвиборча кампанія. Вирішальна боротьба розгорілася між В. Ющенком, лідером парламентського блоку «Наша Україна», і кандидатом від «партії влади», чинним прем'єр-міністром В. Януковичем.

Історичний факт

Політика завжди має елементи вистави, часто неякісної. Так, один з 24 кандидатів Д. Корчинський приїхав на реєстрацію на бронетранспортері, а М. Бродський — на поливальній машині. В. Янукович, заповнюючи анкету, написав слово «професор» з двома літерами «ф».

Із самого початку вибори характеризувалися порушенням законодавства, відвертим нехтуванням правових, демократичних і моральних норм. На В. Януковича працював увесь адмінресурс (районні й обласні адміністрації перетворилися на виборчі штаби урядового кандидата). В. Ющенку безупинно створювали різноманітні перешкоди. Майдани перед приїздом кандидата несподівано починали ремонтувати, у залах зникало світло, виникали проблеми зі зв'язком і транспортом. За ним вели таємне спостереження, від його імені розповсюджували фальшиві листівки, автомобіль В. Ющенка переслідували вантажівкою КамАЗ, його літакам аеропорти відмовляли в посадці, зрештою, було здійснено отруєння діоксином.

Водночас влада вдавалася до відвертого популізму. Так, восени 2004 р. пенсіонерам зненацька збільшили пенсії, освітянам повернули борги по зарплатах.

Кандидати на посаду президента під час передвиборчої кампанії: В. Ющенко (зліва) і В. Янукович. Фото 2004 р.

Історичний факт

До лікаря на огляд у деяких районах можна було потрапити лише після автографа в підписному листі на користь В. Януковича, у деяких селах худобі робили безплатні щеплення лише в обмін на підпис.

В. Янукович мав підтримку й Російської Федерації. Її ЗМІ відверто працювали на його користь, поширюючи ролики про поділ «Нашою Україною» людей на «І, II і III сорти». 27 жовтня до України на три дні, скориставшись приводом відзначення 60-ї річниці звільнення України від нацистських окупантів, приїхав президент РФ. Це була відверта підтримка кандидатури В. Януковича президентом чужої держави, брутальне втручання у внутрішні справи України.

Напруження перед виборами нагніталось. 29 жовтня В. Янукович виступив зі зверненням, яке завершив гнівними звинуваченнями тих, хто «штовхає країну та її народ до кривавого громадянського протистояння». В. Ющенко та Ю. Тимошенко закликали своїх прихильників не піддаватися на провокації. Лідери опозиції попередили, що зберуть у Києві «сотні тисяч організованих людей, якщо влада спробує переписати волевиявлення народу».

Перший тур виборів. Вибори 31 жовтня пройшли відносно спокійно. Водночас були зафіксовані й відверті правопорушення: побиття спостерігачів, викрадення й псування бюлетенів, напади на журналістів, багаторазові голосування за відкріпними талонами, адміністративний тиск на виборців тощо.

Історичний факт

Уже в першому турі виборчий штаб В. Ющенка заявив про наявність спеціального сервера в адміністрації президента, що давав змогу втручатися в роботу сервера ЦВК при опрацюванні інформації про вибори. Адміністрація президента згодом визнала наявність сервера, але вперто твердила, що за його допомогою проводили лише паралельний підрахунок даних.

По-різному оцінили вибори й міжнародні спостерігачі. Вони фіксували численні порушення, а спостерігачі від країн СНД називали вибори «взірцевими». Незважаючи на нерозбірливість у засобах, провладний кандидат не набрав абсолютної більшості голосів.

Другий тур виборів. На цьому етапі до «роботи» долучилися священники УПЦ Московського патріархату. Вулицями ходили дивні процесії з іконами та портретами В. Януковича. У храмах ганьбили В. Ющенка й вихваляли його опонента.

Напруженість у суспільстві наростала. У ряді міст відбулися мітинги молоді проти фальсифікації виборів. 18 листопада 2004 р. під тиском опозиції Верховна Рада України проголосувала про заборону відкріпних талонів як засобу масової фальсифікації виборів. Проте Президент України Л. Кучма відмовився підписати цей закон.

21 листопада 2004 р. відбувся другий тур виборів. За ходом виборів пильно слідкувало телебачення, що повідомляло про колони автобусів і десятки потягів у регіонах, переповнених людьми з відкріпними талонами. Вони організовано курсували від міста до міста Центральної та Західної України, а їхні пасажери поспішали з відкріпними талонами на дільниці. Надходили повідомлення й про напади на виборчі дільниці, де передбачалася перемога В. Ющенка, і вкидання до урн задалегідь надрукованих бюлетенів цілими пачками, про несподіване виключення представників опозиції зі складу виборчих комісій тощо.

Увечері дані екзитполу засвідчили, що за В. Ющенка проголосувало 52,9 %, за В. Януковича — 44,2 %, проти обох — 2,8 %. Ця інформація дедалі більше не збігалася з даними ЦВК. О 21-й годині сервер ЦВК несподівано припинив роботу в автоматичному режимі. Підрахунок голосів було переведено в ручний режим.

3. Початок революції

Відверте шахрайство призвело до революційного вибуху. Уранці 22 листопада на майдан Незалежності та Хрещатик прийшли обурені фальсифікаціями громадяни. До вечора там зібралося майже 150-200 тис. демонстрантів. Подібні Майдани організовували в усіх великих містах заходу та центру України, рішуче протестуючи проти «украдених виборів». Цього ж дня представники Євросоюзу заявили, що вибори «не повністю відповідають» демократичним нормам. Зате В. Путін привітав В. Януковича з перемогою.

23 листопада розпочалися страйки київських вишів. У наступні дні страйк підтримали студенти більшості вишів заходу та центру України. З публічним протестом виступили працівники посольства України в США та в ряді інших країн.

Історичний факт

Увечері 23 листопада Комітет виборців України заявив, що в другому турі було сфальсифіковано принаймні 2,8 млн голосів.

На ранок 24 листопада на майдані Незалежності та Хрещатику було поставлено понад 300 наметів. У металевих діжках палахкотів вогонь для обігріву демонстрантів. Кияни несли мешканцям наметового містечка теплий одяг, гарячі напої, канапки. В установах Києва розпочався стихійний збір коштів для Майдану. Демонстрантів підтримували ресторани швидкого харчування. Мітинг на майдані Незалежності не припинявся: виступи політиків і громадських діячів змінювалися виступами артистів і музикантів. Увечері прихильники В. Ющенка зайняли Український дім, що на Європейській площі. Намети «помаранчевих» з'явилися на вулиці Банковій, за 100 м від загонів спецназу.

Осердя Помаранчевої революції. Фото. 2004 р.

Увечері 24 листопада о 18.50 голова ЦВК С. Ківалов оприлюднив офіційні результати виборів: за В. Януковича — 49,46 % голосів, за В. Ющенка — 46,61 %. Через годину держсекретар США К. Пауелл заявив, що США не визнають результати виборів. Так само вчинив комітет закордонних справ Європарламенту. Депутати німецького парламенту з'явилися на засідання з помаранчами, а депутати грузинського парламенту — з помаранчевими стрічками.

25 листопада опозиція утворила Комітет національного порятунку, очолений В. Ющенком. Цього ж дня демонстранти зайняли Будинок профспілок. Мер Києва дозволив демонстрантам користуватися приміщенням Київської міської ради на Хрещатику.

На вечірньому мітингу 25 листопада на майдані Незалежності один з радників голови СБУ в присутності 5 своїх колег закликав правоохоронні органи уникати силових дій. Заява СБУ була зумовлена спокусою «партії влади» спровокувати сутички, а потім застосувати силу заради «наведення

конституційного ладу». Утілення цього сценарію дало б змогу чинному президенту Л. Кучмі продовжити свої повноваження.

26 листопада до Києва зі сходу привезли майже 20 тис. прихильників В. Януковича. Удень вони почали з'являтися в центрі Києва. Іноді траплялися конфлікти, проте в більшості випадків «помаранчеві» пропонували «біло-синім» їжу, гарячі напої, демонстрували доброзичливість, що не підходило до образу «зоологічних націоналістів». Отже, силовий сценарій не вдався.

Історичний факт

Біло-синя пропаганда зображала учасників Майдану й «кривавими посіпаками німецьких нацистів», і «американськими запродавцями». Найм'якшою характеристикою було зображення їх як жертв американських технологій, іноді зловісно, іноді комічно. Так, на одному з мітингів на підтримку В. Януковича його дружина заявила, що на Майдан завезено «американські валянки», а його мешканці перебувають під дією наркотиків, якими були наколоті спеціально завезені апельсини.

26 листопада в Марійському палаці відбулися перші переговори між В. Ющенком і В. Януковичем за участі президента Л. Кучми та міжнародних посередників: президентів Польщі, Литви, представника Євросоюзу та ін. Основним підсумком переговорів стало взаємне зобов'язання утримуватися від застосування сили.

27 листопада Верховна Рада України ухвалила постанову про недовіру до Центральної виборчої комісії й оголосила результати виборів недійсними.

Увечері 27 листопада в Кончі-Заспі відбулася нарада керівників силових структур, президента Л. Кучми та прем'єра В. Януковича. За твердженням іноземних журналістів, В. Янукович вимагав розгону Майданів і проведення своєї інавгурації. Л. Кучма відмовився від силового варіанта, а прем'єр звинуватив його в зраді.

Тим часом Донецька, Луганська, Харківська й Одеська обласні ради та Верховна рада Криму стали на шлях руйнування цілісності України. 28 листопада в м. Сєверодонецьку на сумнозвісному з'їзді депутатів усіх рівнів сходу та півдня України пролунали заклики до «федералізації» України та приєднання до Росії. 1 грудня Верховна Рада засудила антиконституційні дії сепаратистів. Проти них було порушено кримінальні справи, які потім закінчилися нічим.

Використовуючи повноваження прем'єр-міністра, В. Янукович підштовхував країну до кривавого сценарію. 28 листопада до стану бойової готовності було приведено війська спецназу, дислоковані під Києвом — у Василькові та

Петрівцях. Приготування зупинилися лише після того, як керівництво СБУ попередило, що його спецпідрозділи виступлять на захист демонстрантів. Відіграв роль і зовнішньополітичний тиск. Л. Кучму було попереджено, що в разі кровопролиття його організаторів буде звинувачено в злочині проти людства.

Вагому роль у перемозі Помаранчевої революції відіграло позбавлення В. Януковича посади прем'єра, а отже, адміністративного ресурсу. 1 грудня Верховна Рада, оточена демонстрантами, 228 голосами відправила уряд В. Януковича у відставку. 3 грудня Верховний Суд України скасував ухвали ЦВК за результатами другого туру виборів 21 листопада як неправомірні й ухвалив провести повторне голосування 26 грудня 2004 р.

Це рішення Майдан сприйняв з небаченим ентузіазмом. Безперервна демонстрація перетворилася на народне гуляння з елементами карнавалу. Змінений закон про вибори звів до мінімуму видання відкріпних талонів і голосування вдома, що найактивніше використовували фальсифікатори. До України приїхала небачена кількість спостерігачів від міжнародних організацій, Світового конгресу українців, «Freedom House» і багатьох інших.

26 грудня 2004 р. відбулося повторне голосування. Уже вночі, 27 грудня, стало зрозуміло, що переможцем виборів став Віктор Ющенко. За остаточними даними, він отримав 51,99 % голосів виборців, а В. Янукович — 44,2 %.

Віктор Ющенко

***Віктор Ющенко** — народився 23 лютого 1954 р. в с. Хоружівці Недригайлівського району Сумської області в сім'ї сільських учителів. 1975 р. закінчив Тернопільський фінансово-економічний інститут. Розпочав трудовий шлях помічником головного бухгалтера колгоспу.*

Протягом 1993-2000 рр. — голова Національного банку України, протягом 1999-2001 рр. — прем'єр-міністр України Лідер Помаранчевої революції. Протягом 2005-2010 рр. — Президент України.

4. Конституційна реформа 2004 р.

Після прийняття Конституції України у 1996 р. до днів Помаранчевої революції проведення конституційної реформи ініціювалося двічі. 16 квітня

2000 р. за ініціативою Л. Кучми було проведено всеукраїнський референдум за народною ініціативою з приводу розширення повноважень Президента України й відповідного звуження повноважень Верховної Ради (розширення підстав для дострокового припинення повноважень Верховної Ради, скасування недоторканості депутатів, скорочення їхнього числа до 300 та ін.). Проте явне домінування президента над Верховною Радою так і не було узаконене її конституційною більшістю. Цьому противилися навіть прихильники президента.

Другу спробу здійснили навесні 2004 р. Не маючи гідної кандидатури проти В. Ющенка на осінні вибори президента, олігархат вирішив перетворити Україну на парламентсько-президентську республіку, щоб позбавити майбутнього президента можливостей обмежувати їхні зловживання.

Найвищого напруження боротьба за зміну форми республіки досягнула 8 квітня 2004 р. Щоб отримати необхідних 300 голосів, президентська адміністрація та її голова В. Медведчук організували найпотужніший тиск на депутатів парламенту. Оскільки пропрезидентських фракцій явно не вистачало, тиснули (купуючи, погрожуючи) на мажоритарників і депутатів з опозиційних фракцій. У день голосування всіх депутатів повернули з відряджень, змусили скасувати всі ділові зустрічі. Деяких депутатів привезли навіть з лікарень... проте 6 голосів не вистачило. Коли на табло висвітилася цифра 294, опозиція заспівала «Ще не вмерла України...» і почала скандувати: «Ю-щен-ко!»

Під час Помаранчевої революції, в умовах максимального загострення політичної кризи, у ніч з 6 на 7 грудня, під час третього раунду «круглого столу» між В. Ющенком і В. Януковичем, за участі чинного Президента України Л. Кучми, окремих лідерів держав і міжнародних організацій, серед ряду пропозицій щодо врегулювання кризи, Л. Кучма запропонував проведення конституційної реформи. В. Ющенко дав згоду, щоб не допустити силового сценарію, мусованого «партією влади», та спонукати опонентів визнати свою перемогу. Уже 8 грудня Верховна Рада ухвалила конституційну реформу.

Відповідно до неї з 1 січня 2006 р. Україна ставала парламентсько-президентською республікою. Центр влади від президента зміщувався до парламенту й уряду. Загалом нова конституційна схема влади була досить чіткою. Повноваження Президента України передбачали: керівництво зовнішньою політикою, обороною, внутрішньою безпекою, а також роботою голів місцевих державних адміністрацій. Решту справ внутрішньополітичного управління передавали Кабінету Міністрів і Раді національної безпеки й оборони. Зосередження названих повноважень у руках президента було цілком виправданим і давало можливість швидко ухвалювати рішення, необхідні для гарантування безпеки й територіальної

цілісності України. Водночас запроваджувалася пропорційна виборча система із закритими списками.

Реформи домагалися «партія влади» й олігархи, щоб позбавити В. Ющенка сильної президентської влади заради здійснення прогресивних перетворень.